

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci **žalobce: Ing. arch. M. S.**, proti **žalovanému: Ministerstvo pro místní rozvoj**, se sídlem Staroměstské nám. 6, Praha 1, ve věci ochrany proti nečinnosti a před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 7. 2. 2014, č. j. 8 A 179/2012 – 74, a o návrhu žalobce na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti,

t a k t o :

- I.** Žalobci **se neustanovuje** zástupce pro řízení o kasační stížnosti.
- II.** Kasační stížnost **se zamítá**.
- III.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností brojí žalobce (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo zastaveno řízení o žalobě pro nezaplacení soudního poplatku.

[2] Žalobou podanou k městskému soudu se stěžovatel domáhal ochrany proti nečinnosti a před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu ve vztahu k jeho stížnosti podané dne 22. 10. 2012, která byla označena jako sts KON-MMR (DP-1). Stěžovatel byl soudem vyzván ke splnění poplatkové povinnosti za podanou žalobu, na kterou reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků a návrhem na ustanovení zástupce. Městský soud žádost stěžovatele zamítl usnesením ze dne 23. 9. 2013, č. j. 8 A 179/2012 – 62. Zdejší soud výše zmíněné usnesení potvrdil rozsudkem ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 As 107/2013 – 17 (dostupným z www.nssoud.cz stejně jako další zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu).

[3] Městský soud posléze stěžovatele opětovně vyzval k zaplacení soudního poplatku, a to usnesením ze dne 9. 1. 2014, č. j. 8 A 179/2012 - 71, které stěžovatel převzal dne 22. 1. 2014

a k němuž ve sdělení ze dne 2. 2. 2014 uvedl, že nemá volné finanční prostředky a výzvu k zaplacení soudního poplatku tak považuje nejen za protiprávní, ale i absurdní.

[4] Vzhledem k tomu, že soudní poplatek zaplacen nebyl, soud řízení o žalobě zastavil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] V kasační stížnosti bylo uvedeno, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného usnesení městského soudu, a též jeho vydáním byla porušena stěžovatelova lidská práva, právní tradice či zvyklosti, a především základní procesní zásady. Byl taktéž porušen právní řád České republiky.

[6] Dle stěžovatele městský soud žalobu odmítl (zastavením řízení), aniž by mu dal možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí. Dále namítl, že byla popřena jeho opakovaná žádost o ustanovení zástupce. Učinil tak poté, co dalšími způsoby porušil zákon a další úroveň právního řádu, došlo též k porušení práv garantovaných Ústavou a mezinárodními úmluvami.

[7] Městskému soudu také vytýká, že neměl možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání napadeného usnesení před jeho vydáním, ačkoli o to žádal. Byla též popřena jeho práva na osvobození od soudních poplatků či ustanovení zástupce.

[8] Stěžovatel současně požádal o osvobození od soudních poplatků v řízení o kasační stížnosti a o ustanovení zástupce.

[9] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodu podle § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zároveň zkoumal, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.). Přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Zdejší soud na úvod poznamenává, že netrval na zaplacení soudního poplatku za kasační stížnost ani na povinném zastoupení advokátem v řízení o kasační stížnosti. Pokud předmět kasačního přezkumu souvisí s nezaplacením soudního poplatku, tak by trvání na podmínce uhrazení soudního poplatku za kasační stížnost a na podmínce povinného zastoupení znamenalo jen další řetězení téhož problému (srov. rozsudky zdejšího soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 1 Afs 65/2007 - 37, a ze dne 13. 9. 2007, čj. 9 As 43/2007 - 77). Vzhledem k tomu, že zdejší soud v nynější věci netrval na zaplacení soudního poplatku, nerozhodoval ani o stěžovatelově žádosti o osvobození od soudního poplatku pro řízení o kasační stížnosti, jelikož by takové rozhodování bylo bezpředmětné.

[12] Nejvyšší správní soud se však zabýval opakovanými žádostmi stěžovatele o ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti. Dle § 35 odst. 8, věty první s. ř. s., může být navrhopateli, u něhož jsou dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to nezbytně třeba k ochraně jeho práv, ustanoven zástupce, jímž může být i advokát. Z důvodu zamezení řetězení problému zdejší soud neposuzoval, zda jsou u stěžovatele dány předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, ale zabýval se pouze hodnocením, zda je ustanovení zástupce nezbytně třeba

pokračování

k ochraně práv stěžovatele v nynějším řízení. Dospěl přitom k závěru, že tomu tak není. Kasační stížnost splnila v rámci daných možností předeepsané náležitosti a lze z ní seznat, z jakého důvodu stěžovatel považuje napadené usnesení městského soudu za nezákonné. V právě posuzované věci bylo kasační stížností napadené jednoduché usnesení městského soudu, kde bylo řízení zastaveno z jediného důvodu – pro nezaplacení soudního poplatku, a to navíc za situace, kdy usnesení městského soudu, kterým byla zamítnuta žádost o osvobození od soudního poplatku, bylo již přezkoumáno ze strany Nejvyššího správního soudu v jiném řízení o kasační stížnosti. Je tak zřejmé, že ve vztahu k nyní napadenému usnesení nejde o složité či nepřehledné právní či skutkové hodnocení, v němž by se nemohl stěžovatel sám zorientovat a pro které by vyvstala reálná potřeba jeho zastoupení advokátem. Návrh na ustanovení zástupce byl proto zamítnut.

[13] V rámci posouzení kasační stížnosti dospěl zdejší soud k závěru, že námitka, že stěžovatel nedostal možnost vyjádřit se k věci před vydáním rozhodnutí městského soudu, je nedůvodná. Městský soud řízení o žalobě zastavoval pro nezaplacení soudního poplatku, vůbec se tak nevyjadřoval k věcným námitkám uplatněným v žalobě. Jakékoli vyjádření stěžovatele k věci samé by tak bylo irelevantní pro hodnocení, na kterém stojí výrok o zastavení řízení, tj. pro hodnocení, že soudní poplatek přes výzvu a poučení soudu zaplacen nebyl, ačkoli zaplacen být měl.

[14] Nejvyšší správní soud dále zdůrazňuje, že předmětem řízení o nynější kasační stížnosti není přezkum usnesení, jímž městský soud zamítl stěžovatelovu žádost o osvobození od soudních poplatků a návrh na ustanovení zástupce. Dané usnesení totiž již bylo předmětem přezkumu ze strany zdejšího soudu, a to konkrétně ve zmíněném rozsudku ze dne 6. 11. 2013, č. j. 1 As 107/2013 - 17, kterým byla kasační stížnost zamítnuta. Lze však zmínit, že zdejší soud neshledal pochybení v postupu městského soudu, který zamítl žádost o osvobození od soudního poplatku, poté vyčkal rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti proti usnesení o zamítnutí dané žádosti, posléze znovu vyzval stěžovatele k zaplacení soudního poplatku a až poté, když poplatek zaplacen nebyl, řízení zastavil.

[15] Nebylo možno přisvědčit ani námitce, dle níž stěžovatel byl zkrácen na právech, když mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání napadeného usnesení o zastavení řízení. Ve vztahu k napadenému usnesení městského soudu je podstatné hodnocení, zda stěžovatele tížila poplatková povinnost, zda byl k jejímu splnění řádně vyzván s řádným poučením a zda svou poplatkovou povinnost splnil. O tom, že stěžovatele tato povinnost tíží byl jednoznačně zpraven prostřednictvím výzev městského soudu k zaplacení soudního poplatku, které obsahovaly příslušné poučení, a prostřednictvím usnesení, kterým byla zamítnuta jeho žádost o osvobození od soudních poplatků. O skutečnosti, že soudní poplatek zaplacen nebyl, musel vědět nejlépe sám stěžovatel. Je zřejmé, že o všech podstatných okolnostech pro vydání kasační stížností napadeného usnesení stěžovatel věděl. Navíc nic stěžovateli nebránilo nahlédnout do spisu.

IV. Závěr a náklady řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[17] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci

úspěch neměl. Stěžovatel, který neměl v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. března 2014

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu